

af det Offentlige, indtil det ved den endelige Dom kan afgjøres, hvo af Parterne der skal bære dem.

§ 265.

Ved Dommen skal Sagen paafjendes endelig uden anden Henvisning til paafølgende Proceshandling end den, der hjemles ved § 259.

Bevis ved Syn eller Ekjøn kan ikke henstydes til Optagelse efter den endelige Doms Afgjelse.

§ 266.

Den endelige Dom skal bestaa af:

- 1) En Fremstilling af Sagens faktiske Sammenhæng.
- 2) De egentlige Domsgrunde (Præmisserne).
- 3) Doms slutningen (Konklusionen).

§ 267.

Alle de faktiske Data, paa hvilke Dommen bygges, maa fuldstændigt og nøiagtigt angives i den. Kjendsgjerninger, som have været Gjenstand for Parternes Forhandling, men som efter Rettens Opfattelse af Sagen ikke komme i Betragtning, kunne forbigaaes i Dommen, medmindre Retten skjønner, at der dog muligvis af Høisteret kan blive tillagt disse Kjendsgjerninger Betydning, i hvilket Tilfælde Dommen bør indeholde fornøden Udtalelse, om de kunne anses beviste eller vedgaaede. Ligeledes maa Dommen udtale sig angaaende Kjendsgjerninger, der have været Gjenstand for Forhandling under Sagen, naar Saadant særligt er bejært af Parterne.

Den i Dommen givne Fremstilling af Parternes mundtlige Angivelser og Ytringer afgiver fuldt Bevis for disse, forsaavidt ikke Modbevis imod den føres.

§ 268.

Domsgrundene indeholde en Fremstilling af Retsfætningerne saavel som af disses Anvendelse paa det Faktiske i Sagen. Anser Retten en af de anførte Søgsmaaalsgrunde eller Indsigelser for tilstrækkelig til at begrunde det paastaede Resultat, er den ikke pligtig af indlade sig paa nogen Bedømmelse af de andre. Kun de Kjendsgjerninger, som ifølge Rettens Opfattelse ligge til Grund for Dommen, bedømmes i Præmisserne.

§ 269.

Doms slutningen affattes paa hidtil brugelig Maade.

§ 270.

Alle Paastande, som ere stillede paa behørig Maade i Overensstemmelse med §§ 166, 167, 168 og 169, maa paafjendes udtrykkeligt eller stikende. Derimod tages ikke Hensyn til de Tilføielser eller Forandringer i Paastandene, som uden Hjemmel i disse Paragrafers Bestemmelser maatte være foretagne.

Tøvrigt affiges Dommen paa Grundlag af den mundtlige Forhandling og Bevisførelse. Hvorledes Sagens faktiske Sammenhæng skal antages at være, afgjør Retten efter frit Ekjøn i Henhold til det samlede Indhold af Forhandlingerne og den stedfundne Bevisførelse.

§ 271.

Dommen kan ikke tilkjende en Part Mere, end han har paastaet. Det gjælder ogsaa om Bisforbringere, saasom paa Renter, Frugter eller Stadeserstatninger. Om Proces-